S. Otava: Chorý magor starostem na radnici pražské městské části Řeporyje

- CZ24 News | 29. února 2020

ČESKO: Ono je totiž hulvátství vůbec v kurzu. Je to dnes vlastně společenská norma v politice, v médiích, v tzv. kultuře. V politice se mu ovšem říká „noblesa“ v případě, že hulvátství použije např. elitokratický lupič Schwarzenberg.

V médiích se říká „svoboda slova“, urážejí-li se názoroví oponenti liberálně-demokratických elitokratů. V (pa)kultuře se hulvátství říká třeba invence, neotřelost či otevřenost.

To tehdy, když se za peníze hanobí vlastní národ, jeho historie, dokonce třeba i státní symboly nebo žijící představitelé demokraticky zvolených, leč ideově „nezpůsobilých“ směrů.

Magor na radnici

Chorý starosta pražské městské části Řeporyje se rozhodl pojmenovat jednu z (patrně) nových ulic svého pašalíku po zesnulém představiteli udergroundu šedesátých a sedmdesátých let Ivanu Martinu Jirousovi, který byl znám pod přezdívkou (uměleckým pseudonymem) Magor.

Nějak stoprocentně mu to prý na zastupitelstvu ale neprošlo, takže Řeporyje ulici Magorovu nemají, pořídili si ulici civilnějšího názvu, totiž Jirousovu. Tak proti gustu, žádný dišputát.

Vzhledem k tomu, že Jirousova tvorba je velmi specifická, může si někdo třeba říci, že verše trochu hororově mystického obsahu pepřené mnohdy vulgarismy snad ani nestojí za přečtení až do konce. Nebo že umělcova náklonnost k undergroundové kapele Plastic people of the Universe (oni opravdu neuměli hrát, ale ani trošičku!), kterou zásobil svými texty, je vypovídající spíše o stavech, do nichž se kumštýř často dostával následkem své další náklonosti – a sice k alkoholu. V jeho pojetí spíše k chlastu. Jak říkala konečně Jirousova kamarádka Petruška Šustrová: „…když byl Magor střízlivej, byla s ním nuda, když se vožral, nedalo se s ním většinou vydržet.“ To není pomluva mrtvého, to je citát.

Také je nutno dodat, že ani případná umělecká nedostatečnost Jirousovy tvorby, nic neubírá na jeho osobní odvaze, s níž čelil ústrkům bývalého režimu a „vysloužil“ si od něj letité pobývání ve vězení. Snad mohli být soudruzi v jeho případě vlídnější a jeho „resocializační“ pobyty mohli aspoň z části namísto šedých mříží zhodnotit mřížemi bílými. Někdo by ale třeba mohl myslet, že básník Jirous sice nebyl až tak mimořádným básníkem, jako spíše cvokem.

U jednoho kumšt, u druhého diagnóza, výsledek podobný.

Nicméně Ivan Martin Jirous byl ještě za života nositelem ocenění Seifertova cena a nyní má už v Řeporyjích i ulici. Je zvěčněn, zvěčněn podivuhodným starostou Novotným, bulvárním dravcem, hrdým nositelem závislostí a diagnóz. Proto je v úvodu tohoto článku uveden jako chorý.

Je na místě snad trochu dovysvětlit, čím že přeaktivní pracující pacient Novotný trpí. V prvé řadě je na něm při každém jeho projevu patrná koprolálie, a to není žádná záliba ve vulgarismech, v používání sprostých slov z nějakého rozmaru, leč jde o průvodní jev závažnějších diagnóz.

Pan Novotný může trpět např. Tourettovým syndromem, což je neuropsychiatrické onemocnění způsobující u postižených nekontrolovatelné pohybové i zvukové tiky, choroba se vyskytuje téměř

výhradně u chlapců. V kombinaci s dalším Novotného neduhem odborně zvaným tumultus sermonis – česky brebtavostí, se zdá, že i vážné poruchy autistického spektra typu syndromu ADHD jsou ve hře.

Částečné nápravy lze v těchto případech dosíci vhodnými způsoby kognitivně behaviorální léčby, rapidnímu zhoršování pak pacienti propadají tehdy, kdy je jim umožněna konzumace tvrdých drog či alkoholu. Koneckonců – pan starosta se rád i v médiích holedbá svou náklonností jak ke kůrám whiskeyovým, tak „občasnou“ konzumací LSD.

Každopádně svůj k svému dalo by se říci. Hulvátsky se vyjadřující starosta a politik ODS se nějak cítí ideově spřízněn s hulvátsky se prezentujícím básníkem. Má to tedy jistou logiku. Při srovnání těchto dvou osobností z toho však „o parník“ vychází lépe Ivan Martin Jirous, poněvadž jeho zkušenost s kriminály je neoddiskutovatelná stejně, jako fakt, že jej ani tam nikdy nezlomili. Náruživý poživačník a trubadúr ptákovin Novotný by undergroundu neposloužil ani jako maskot, protože vyniká pouze zbabělým okopáváním všeho, co je „in“, „cool“ a hlavně – za co dnes může brát peníze a nic mu nehrozí. To je ta roztomilá statečnost ex post.

Lavička Václava H.....a, ulice Václava H.....a, vajgl Václava H.....a, a dál...?

A doba hulvátům přeje. Hulvát Topolánek zavedl v poslanecké sněmovně vztyčování prostředníčku směrem k oponentům, což prý nelze brát jako vulgarismus. Hulvát Kalousek se správnou hladinou alkoholu jej v tomto napodobil a oba mimořádní obohacovatelé naší politické kultury vynikají i v tom, že neváhají fyzicky inzultovat kohokoli, kdo se jim znelíbí. Kalousek, jak se zdá, vždy, když je nalitý, Topolánek i za střízliva.

Jeho Nejasnost Schwarzenberg zase rád používá jadrných (nikoli snad sprostých, no dovolte...?!) výrazů jako „nasrat“, „posrat“, „hovno“, aby dal najevo bývalým (a jak sám věří i budoucím) poddaným, co je to vlastně ta weltmanská noblesa.

„Umělkyně“, co neváhá na jevišti demonstrovat, že se jí do vagíny vměstná národní vlajka je pochopitelně hodnocena za „otevřený“ přístup k aktuálnímu dění na kulturní frontě, v boji za pride-etno-multi vnímání liberální demokracie.

A protože už jedeme plnou parou v hulvátské době za ustanovení hulvátství coby společenské normy, netřeba se divit, že sem tam nějaký ten hulvát bude mít kdesi ulici, možná dokonce i náměstíčko. A co třeba letiště? Například imaginární letiště nějakého imaginárního Václava Hulváta..? (Cože? Že už ho máme...? No, to jsou věci...)

Svatopluk Otava